

Katil / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy
написано kitapcy | 23 января, 2025
Katil / dedektif hikaye KATIL

“Hiçbir canlıya zarar vermeyeceksin”

Annemin yumuşak sesi uzaklaşırken gözlerimi açtım. Günün ilk ışıkları perdenin altından duvardaki antika dolaba vuruyor, kırılıp ebru renkli saten duvara hançer misali saplanıp kalıyordu. Tavandaki vantilatör yavaş devirde semasını tamamlayadursun, saati görmek için sağıma dönüp komodine uzanmaya üşeniyordum. Odam çocukluğumdan beri temizlenip boyanmak dışında ne şekil ne de renk olarak değişmişti. Anne ve babamın evde bıraktığı boşluğu yeni eşyayla doldurmamıştım. Hayatımda kurduğum düzenin asla ama asla değişmemesi gerekiyordu. Bu bana öğretilen ikinci kuraldı.

“Düzeni bozma”

Anne ve babam iyi eğitilmiş, sevecen, ideal sayılabilecek bir

çiftti. Evde sesler yükselmez, boş konuşulmaz, aile daima ön planda tutulurdu. Beş yaşıma gelene kadar benim de diğer sağlıklı çocuklardan bir farkım yoktu. Ya da vardı ancak ailem bunu henüz fark edememişti. Bahçede oynadığım bir bahar öğleden sonrası elimde ölü bir yavru kediyle eve döndüm. Annem şefkatle bana ölümün doğallığını anlatıp zavallı yaratık için bir cenaze töreni yapmamı sağladı. O gece çok mutlu uyudum. Bir ay kadar sonra elimde başka bir yavru kediyle geldiğimde benimle konuşmadı, yıkayıp yatırdı ve babamla saatlerce mutfakta fısıldaştılar. O günden sonra her ölü kedi getirişim evde daha bir derin sessizlikle karşılandı.

On iki yaşıma geldiğimde bahçemiz tam bir kedi, köpek mezarlığına dönüşmüştü. Gittiğimiz psikiyatrlar, içtiğim ilaçlar, anne ve babamın gözü yaşlı telkinleri içimden taşmasını engelleyemediğim öldürme hazzına bir çare olmadı. Onlar da beni karşılarına alıp bundan sonra uymam gereken kuralları anlattılar.

“Asla plansız harekete geçme”

Plan yapmaya başladığımda bunun öldürme anından daha heyecan verici olduğunu fark ettim. Kısa, çabuk hareketler yerine başarılı gözlemler, son dakika aksilikleri için b ve c planları geliştirmek okul, ev hayatı dışındaki en büyük uğraşım oldu. Titizlikle planlanmış cinayetlerimi dosyada topluyor, sanki sıradan bir ödevi rafa kaldırıyormuş gibi dolabıma istifliyordum.

On altı yaşında geçirdiğim trafik kazası sol gözümde hasar bırakınca askerlik yapamadım. Bu yüzden hayatımda hiç silah tutma şansım olmadı. Öldürmek için ateşli bir silaha ihtiyacım olmadığını bildiğimden askerlik yapmamayı dert etmedim.

Üniversiteyi bitirip iyi bir işe yerleştiğimde dosyalar dolusu planlanmış cinayetim vardı. Bunları açıp okumak, işlemek kadar haz veriyor, zaman zaman “İşlenmemiş Mükemmel Cinayetler” adıyla bastırmayı düşünüyordum. Tabii ki bastırmadım.

Bir gün yine planlarımdan birini hararetle incelerken içimde bunu hayata geçirme fikri canlandı. Planın işleyişini

görmeliydim. Başarılı olacağını ispatlama isteğini bastıramaz hale gelince kendime uygun bir kurban aradım.

Kadın, hafta sonunda gittiğim kıyıdaki bir kafede karşıma çıktı. Takibe başladığım günden bugüne kadar geçen üç ay boyunca öyle titiz çalıştım ki artık ne zaman su içer, ne zaman saçlarını savurur size söyleyebilirim. Ufak tefek aksilikler yaşamadım değil. Örneğin kadının buluştuğu arkadaşlarından biri benim üniversiteden tanıdığım bir genç çıktı. Adam bana doğru “Vay, vay, vay! Kimleri görüyorum” diye yaklaşınca soğukkanlılığımı korumayı başardım ancak beni kadınla tanıştırmasına engel olamadım. Böylece birbirimize istemeden de olsa dokunmuş olduk. Oysa bu kurallara aykırıydı.

“Hiçbir kadına dokunma!”

Planı rafa kaldırıp başka bir kurban seçmem gerektiğini biliyordum ama üç aylık emeğimi heba etmeyi de göze alamadım. Simamı unutturacak bir süre kadından uzak durduktan sonra her ayrıntıyı tek tek gözden geçirip işe koyuldum.

“Suç mahallinde iz bırakma”

İşte şimdi buradayım. Kurbanımın yatak odasında. O, beyaz keten çarşaflarına gömülmüş kim bilir hangi renkli rüyalarda gezinirken ellerimdeki siyah plastik eldivenlerin, ayağımdaki mokasen ayakkabıların verdiği rahatlıkla odada yokmuşum gibi hareket edebiliyorum. Üzerinden az önce çıkarıp sandalyenin koluna bıraktığı bluzuna, tarağında kalmış saçlarına, deri çantasının gümüş tokasına dokunabilirim. Ama kadına asla. Onu uyandırıp uyandırmama konusunda çok düşündüm. Doğrusu iki türlü de aynı derecede beni tatmin edecekti. Beni gördüğünde yüzünün alacağı şekli merak ettiğimden eğilip kulağına “uyan” diye fısıldıyorum. Mırıldanarak gözlerini aralıyor. Karanlık ne yaşadığını algılamasına engel oluyor. Uzanıp başucu lambasını yakıyor yatağın kenarına oturuyorum. Bedeni korkudan kasılmış, gözleri sonuna kadar açık, geceye yakışır kısık bir sesle soruyor.

“Sen kimsin?”

Elimi bir silah gibi tutup işaret parmağımı terli alnına dayıyorum.

“Katilim. Bam!”

Sıkıca kapattığı yaşlı gözlerini açtığında odada kimseyi bulamayacak. Çünkü ben asla bir canlıya zarar veremem. İyi planlar yaparım, kurbanlarımı dikkatli seçerim ama asla onlara dokunmam. Annemin de hep dediği gibi...

“Düzeni bozma. Suç yoksa ceza da yoktur”

Gamze YAYIK. Detektif proza